

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-2/15-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Ane Berlengi Fellner, predsjednice vijeća, Marine Kosović Marković i Arme Vagner Popović, članica vijeća, te sudske savjetnice Tatjane Ilić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja B. K. iz N., protiv tuženika Povjerenika za informiranje, Zagreb, radi neodlučivanja o zahtjevu, u sjednici vijeća održanoj 11. ožujka 2015.

p r e s u d i o j e

Tužbeni zahtjev se usvaja.

Poništava se rješenje Povjerenika za informiranje, klasa: UP/II-008-07/14-01/41, urbroj: 401-01/05-14-06 od 14. studenog 2014.

Žalba tužitelja B. K. zbog neodlučivanja o zahtjevu za pristup informacijama od strane Doma za psihički bolesne odrasle osobe „S. N.“ se odbacuje.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem obustavljen je postupak povodom žalbe tužitelja podnesene zbog neodlučivanja o njegovom zahtjevu za pristup informacijama od strane Doma za psihički bolesne odrasle osobe „S. N.“ iz N., N. 41.

Tužitelj smatra da je osporenim rješenjem pogrešno utvrđeno kako je „šutnja uprave“ prekinuta. Navodi da nije dobio na uvid sve spise predmeta natječaja za ravnatelja Doma koji je objavljen 6. ožujka 2013. na web stranicama Hrvatskog zavoda za zapošljavanje i natječaja za ravnatelja Doma koji je objavljen 24. travnja 2013. na web stranicama Hrvatskog zavoda za zapošljavanje, a u svezi sa zahtjevom kojeg je postavio 31. svibnja 2013. Ističe da je ove podatke dobio kako ne bi ponovno postavio zahtjev za davanje informacija 17. kolovoza 2013. U prilog tome poziva se na službenu bilješku ravnateljice Doma, broj: 232/14 od 21. srpnja 2014., prema kojoj mu je omogućen uvid u spis natječaja objavljenog 18. lipnja 2014., a nije mu omogućen uvid u spise natječaja objavljenih prethodnih godina. Tužitelj nadalje navodi da se obrazloženje osporenog rješenja prema kojem su mu dodatno dostavljene odluke Upravnog vijeća odbora Doma koje se tiču izbora i imenovanja ravnatelja, odnose na drugu žalbu koju je uputio 22. siječnja 2014., a kojom se traže sve odluke Upravnog vijeća od 1. siječnja 2013. Iako je dobio odluke Upravnog vijeća Doma koje se tiču izbora i imenovanja ravnatelja ističe da ove odluke nisu jedini dio spisa

predmetnih natječaja čime mu nije omogućen potpuni uvid u spise ovih predmeta. Ovu tvrdnju tužitelj potkrepljuje dopisom kojeg je uputio Ministarstvu socijalne politike i mladih 4. lipnja 2013., u kojem navodi da mu je uvid u spis samo djelomično omogućen budući da mu je dopušteno pregledavanje, ali ne i preslikavanje dokumenata te mu nije dan na uvid zapisnik sjednice Upravnog vijeća na kojoj se odlučivalo o izboru ravnatelja. Zaključno tužitelj smatra da osporeno rješenje pogrešno navodi kako se u ovom slučaju ne bi trebale primjenjivati odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama, nego se pristup informacijama ostvaruje temeljem članka 42. Zakona o ustanovama. Smatra da se pravo na pristup informacijama, u slučaju kao što je predmetni, a u kojem se prema shvaćanju tužitelja radi o namještanju uvjeta natječaja i drugih nezakonitih pogodovanja, do informacija može doći jedino ostvarivanjem Ustavom Republike Hrvatske zajamčenog prava na pristup informacijama. Tužitelj predlaže da Sud tužbu uvaži i osporeno rješenje poništi.

Sukladno odredbi članka 32. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12. i 152/14.), tužba je dostavljena na odgovor tuženiku i zainteresiranoj osobi.

Povjerenik za informiranje dostavio je odgovor na tužbu klasa: UP/II-008-07/14-01/41, urbroj: 401-01/05-15-08 od 20. siječnja 2015. Ovim odgovorom tuženik u cijelosti ostaje kod razloga na kojima temelji osporeno rješenje. Dodatno naglašava kako je tužitelj sudjelovao kao kandidat u natječajnom postupku, dakle kao stranka u posebno uređenom postupku, u kojem se slučaju pravo na pristup informacijama ostvaruje temeljem članka 42. Zakona o ustanovama, odnosno podredno temeljem članka 84. Zakona o općem upravnom postupku, koji propisuje razgledavanje spisa i obavješćivanje o tijeku postupka.

Budući da je tužitelj zahtijevao kompletnu natječajnu dokumentaciju kao i dokumentaciju izabranog kandidata koja sadrži čitav niz zaštićenih osobnih podataka smatra razumljivim što se u natječajnom postupku primjenjuju posebna pravila postupka i što se kandidatima omogućava samo uvid u natječajnu dokumentaciju bez pravljenja preslika iste. Ponavlja da se u takvom slučaju ne primjenjuju odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama, jer se navedenim Zakonom izjednačavaju svi korisnici prava na pristup informacijama, te je informacija svima dostupna na jednak način. Zbog toga smatra, ako je informacija dostupna samo jednoj osobi, onda bi morala biti dostupna svima, te bi svatko imao pravo uvida u spis koji se odnosi na natječajni postupak, čime bi se potencijalno ugrozila zaštita osobnih podataka. Poziva se i na odredbu članka 1. stavka 3. Zakona o pravu na pristup informacijama, kojom je propisano da se odredbe tog Zakona ne primjenjuju kad je dostupnost informacija iz sudskih, upravnih i drugih na zakonu utemeljenih postupaka propisom utvrđena, kao i kad je informacija dostupna primjenom drugog propisa – iz razloga kako bi stranke u posebnim postupcima mogle ostvariti pristup informacijama temeljem posebnih propisa. Navodi da ukoliko se ovakav pristup informacijama ne omogućava, stranke imajući čitav niz instituta zaštite, poput prigovora po Zakonu o općem upravnom postupku, obraćanja upravnoj inspekciji ili obraćanja ministarstvu koje obavlja nadzor nad prvostupanjskim tijelom javne vlasti.

Predlaže da Sud tužbu odbije i potvrdi osporeno rješenje.

Zainteresirana osoba, Dom za psihički bolesne odrasle osobe „S. N.“, odgovor na tužbu dostavila je podneskom od 6. veljače 2015., putem ravnateljice S. K., mag.soc. rada. U ovom odgovoru kronološki se navode podaci o tome kada i koje informacije je tužitelj tražio u svezi s provedenim natječajima kojih je tužitelj bio kandidat, te što je zainteresirana osoba u svezi s tim traženjima poduzimala.

Predlaže da Sud tužbu u cijelosti odbije kao neosnovanu.

Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima tužitelju su podneskom suda od 16. veljače 2015. odgovori na tužbu tuženika i zainteresirane osobe dostavljeni radi očitovanja.

Tužbeni zahtjev je osnovan iz slijedećih razloga.

Tužitelj osporava primjenu prava, u ovom predmetu činjenice su nesporne a stranke u tužbi i u odgovoru na tužbu ne zahtijevaju održavanje rasprave zbog čega je Sud ovaj upravni spor riješio

sukladno odredbi članka 36. točke 4. Zakona o upravnim sporovima, bez održavanja rasprave.

Prema odredbi članka 1. stavka 1. Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13.) tim se Zakonom prvenstveno uređuje pravo na pristup informacijama i ponovnu uporabu informacija koje posjeduju tijela javne vlasti, propisuju se načela prava na pristup informacijama i ponovnu uporabu informacija, ograničenja prava na pristup informacijama i ponovnu uporabu informacija i postupak za ostvarivanje i zaštitu prava na pristup informacijama i ponovnu uporabu informacija.

Odredbom stavka 3. ovog članka Zakona propisano je da se njegove odredbe ne primjenjuju na stranke u sudskim, upravnim i drugim na zakonu utemeljenim postupcima, kojima je dostupnost informacija iz tih postupaka utvrđena propisom.

Iz podataka spisa predmeta proizlazi da je tužitelj dana 31. svibnja 2013. podnio zahtjev zainteresiranoj osobi za pristup informacijama u svezi s provedenim natječajima za izbor i imenovanje ravnatelja i to natječaja koji je objavljen u Narodnim novinama, broj 28/13. od 6. ožujka 2013. i Narodnim novinama, broj 48/13. od 24. travnja 2013. Tužitelj je bio kandidat na oba objavljena natječaja za izbor i imenovanje ravnatelja zainteresirane osobe.

Zainteresirana osoba je ustanova, a odredbom članka 42. Zakona o ustanovama (Narodne novine, broj 76/93., 29/97., 47/99. i 35/08.) propisan je postupak obavješćivanja prijavljenih kandidata o izboru i njihovom pravu da pregledaju natječajni materijal.

Tuženik pravilno osporenim rješenjem i odgovorom na tužbu ističe da se u ovom slučaju uopće ne bi trebale primjenjivati odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama, tim više što odredba članka 23. stavka 1. točka 4. tog Zakona propisuje da tijelo javne vlasti ne donosi rješenje o zahtjevu kada obavještava korisnika da mu je kao stranci u postupku dostupnost informacija iz sudskih, upravnih i drugih na zakonu utemeljenih postupaka propisom utvrđeno.

Navedeno znači da niti zainteresirana osoba nije bila dužna u svezi sa zahtjevom tužitelja donositi rješenje kojim taj zahtjev odbacuje (budući da je tužitelja pozvalo da izvrši uvid u natječajnu dokumentaciju što je tužitelj i učinio). U situaciji kada javnopravno tijelo nije dužno donijeti rješenje, žalba izjavljena zbog toga što tijelo nije u roku donijelo rješenje na zahtjev stranke nije dopuštena. Stoga je tuženo tijelo žalbu tužitelja pravilnom primjenom zakona trebalo odbaciti.

Napominje se da je ovakvo shvaćanje Sud izrazio u nizu svojih ranijih odluka pa tako i u presudi broj: Us-11649/07 od 10. travnja 2008.

Osporenim rješenjem međutim tuženik je ocijenio da je šutnja uprave prekinuta jer je zainteresirana osoba naknadno tužitelju dostavila traženu informaciju. Pozivom na odredbu članka 46. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj 47/09.) tuženik je rješenjem postupak obustavio, budući da više ne postoje pravne pretpostavke za vođenje tog postupka.

Obrazloženje osporenog rješenja proturječno je jer sadrži razloge iz kojih proizlazi da se zahtjev tužitelja uopće ne može podvesti pod odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama a s druge strane ocjenjuje da više ne postoje pravne pretpostavke za vođenje postupka u svezi s njegovom žalbom zbog neodlučivanja o pravu na pristup informacijama.

Napominje se da u slučaju kada javnopravno tijelo nije dužno donijeti rješenje u svezi s podnesenim zahtjevom, kao u konkretnom predmetu, tada do šutnje uprave ne može ni doći niti ona može biti prekinuta, kao što to pogrešno utvrđuje tuženik. Ovakvim utvrđenjem tužitelja se pogrešno navodi na zaključak da je njegov zahtjev za dostavljanjem tražene informacije bio osnovan, a time i na ponovno postavljanje takvog zahtjeva u budućim sličnim situacijama.

Iz navedenih razloga Sud je ocijenio da osporena odluka nije zakonita, te je usvojio tužbeni zahtjev, osporeno je rješenje poništio i temeljem odredbe članka 58. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima riješio ovu upravnu stvar.

U Zagrebu 11. ožujka 2015.

Predsjednica vijeća
Ana Berlengi Fellner, v.r.